

que només exigeixen a l'alumne la despesa inicial de la matriculació. En aquests moments, hi ha establerts uns contactes amb l'Institut Francès de Barcelona, institució amiga del Centre des de temps, que poden cristallitzar en uns ensenyaments de llengua francesa recolzats i subvencionats per aquella institució. La simpatia que desperta arreu la tasca secular del Centre obre moltes portes i salva molts obstacles.

En el terreny material, els ensenyaments han merescut també, com no podia ésser d'altra manera, una part de l'atenció que requereixen: s'ha millorat l'acondicionament de les aules les quals, si no tenen tot allò que caldria, han guanyat una mica de confort i han aconseguit una presentació més acceptable.

Amb tot, el Centre de Lectura d'avui no fa altra cosa que moure's en l'intent d'ésser fidel als seus principis.

SECCIO DE LLETRES

BRECHT i el teatre alemany. Un exemple

Sembla difícil de posar com a exemple la tasca àmplia i profunda del Berliner Ensemble. No solament perquè les circumstàncies a Alemanya i ací són diferents, sinó pel fet que el Berliner, com diu Ricard Salvat: "S'ha convertit en l'acadèmia del teatre de Bertolt Brecht". Però sí, en canvi, em sembla interessant d'assimilar els estudis, les formes, les estructures teatrals que aquest grup ha posat en pràctica.

En primer lloc no ha menyspreat, ans al contrari, la tradició teatral alemanya. Es essencial de comprendre en Brecht la influència de Hölderlin, de Kleist i sobretot de Büchner.

Però no és sols per aquí que el Berliner ha treballat. Els seus estudis, molt lligats a la ideologia del director, sobre la "distanciació" en l'escena (a fi que l'espectador mantingui una actitud crítica), la creació d'una nova estètica, el concepte del "model", no poden pas deslligar-se d'una ètica.

L'ètica de Brecht rep una forta influència, la influència marxista. No cal dir, però, que mai Brecht no utilitza l'escena com a tribuna política.

Allò per què la utilitza amb la més àmplia dimensió, és per exposar la situació social de l'home dins de la societat.

Ara ¿quines possibilitats hi ha de portar a terme la tasca del Berliner Ensemble? Als del Berliner no sols els preocupa el contingut de l'obra teatral i la forma de posar-lo en escena. Els preocupa també quin públic hi ha al teatre.

Interessa que el teatre no estigui tancat a un sector determinat de gent. Això es dona perfectament, en el moment en què les possibilitats d'assistir al teatre queden barrades pel preu del taquillatge.

El preu de la localitat, no és l'únic obstacle, però sí que és important.

El Berliner, al moment d'alçar el teló, ja té el 70 % del pressupost de l'obra cobert per l'estat.

Una veritable campanya de promoció del públic, aconsegueix la resta.

Per concloure, és interessant de recordar una vegada més Salvat quan diu: "No dubtem que hem arribat a trobar la forma teatral adequada per

a les capacitats expressives que necessita l'home del segle XX. No hem trobat, però, el camí que ens condueix a la massa, i per tant el planteig de la nova problemàtica és el següent:

¿Com fer possible que aquesta forma adequada ho sigui també per a ser rebuda per tots?

RAMON GOMIS

"La Tartana, teatre-estudi"

El teatre en l'ambient rural

Fa uns anys, encara me'n recordo, als nostres pobles el teatre era un teatre parroquial; hi havia el teatre per a nois i el teatre per a noies.

El cinema, a la vegada que el feia evolucionar, li restava clientela, fins al punt que d'aquelles representacions dominicals, n'han quedat solament els "Pastorets" per Nadal i alguna que altra representació per la Festa Major. Talment dona la impressió que aquestes poques representacions anyals es conserven com a tradició, com a cosa del passat. I en això hi ha l'error, a considerar-les cosa del passat, a considerar-les, com a art, ja superades pel cinema i, com a espectacle, pobre en si, espectacle de pocs recursos, de poca vistositat.

El teatre com qualsevol art i com a espectacle, és sempre i en tots conceptes actual, és sempre comunicació, és diàleg entre l'autor, a través dels personatges, i l'espectador, el poble. Quant a recursos no existeixen límits, ni traves; és tan extens com la mateixa imaginació. Prova d'això és que s'han portat obres al cinema que no

han superat ni de lluny bona part de les representacions teatrals de la mateixa obra. (No s'entengui que vulgui desmerèixer el cinema, ja que això fora absurd.)

Insisteixo en el diàleg que s'estableix entre l'autor i el públic a través dels personatges i el que això representa per aquests últims, ja que és possiblement un factor prou fonamental perquè es revitalitzi aquest costum —diguem-ho així— de fer teatre als nostres pobles, amb actors del poble.

No oblidem pas que a les nostres comarques, dins el nostre món rural, no es llegeix, com tampoc no hi ha massa afecció per les arts i potser menys per les literàries. Com tampoc no hi ha institucions que les fomentin. Tot això comporta que els nostres pobles visquin encara dins d'un cert hermetisme.

El teatre, sens dubte, pot establir aquesta comunicació que manca.

ROBERT SAROBÉ I VILELLA

Dels "Àmics d'Alforja"

Teatre de minories?

Podem acceptar que un títol determinat d'un autor qualsevolga, vingui a resultar una obra de minories. El que no ens convenç de cap manera és que hi hagi autors que fabriquin, amb voluntat de fer-ho, peces de teatre destinades al que alguns anomenen

"minoría selecta"; un cas així recorda al confeccionista d'antiguitats i a l'artista que pretén produir obres que ja siguin clàssiques tot just nascudes.

Quan s'ha perdut la santa ingenuïtat de l'artesà que feia art d'altura sense saber-ho i l'artista ha volgut